

ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΕΚΚΑΣ:

«Η μη στήριξη του πολιτισμού μας είναι ένα άλλο είδος κατοχής!»

Στις 17 Απριλίου η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα Σύδνεϋ και Ν.Ν.Ο. έχει προγραμματίσει μία μεγάλη συναυλία στο City Recital Hall του Σύδνεϋ όπου ο καταξιωμένος καλλιτέχνης θα ερμηνεύσει στο ομογενειακό κοινό, το «Άξιον Εστί» του μεγάλου Μίκη Θεοδωράκη. Πρόκειται μία εκδήλωση αφιερωμένη στα 90 χρόνια από τη γέννηση του μεγάλου συνθέτη. Μία εκδήλωση από τις πολλές που ακούραστα διοργανώνουν οι Έλληνες εκτός συνόρων στην προσπάθειά τους να διατηρήσουν τα ήθη, τα έθιμα και τον πολιτισμό μας.

Στην εποχή της οικονομικής κρίσης που κάποιιοι σθεναρά κάνουν λόγο για αποσάρθρωση του κοινωνικού και πολιτιστικού «ιστού» της χώρας, σημαντικές καλλιτεχνικές δράσεις έρχονται να τους διαψεύσουν. Τί είναι όμως τελικά αυτό που τροφοδοτεί έναν καλλιτέχνη με τη δύναμη της δημιουργίας σε κάθε δύσκολη περίπτωση; Με ποιο ισχυρό επιχειρήμα μπορεί κάποιος να αποτρέψει έναν άνθρωπο της τέχνης από την ενασχόλησή του με την πολιτική; Τα ερωτήματα αυτά θέσαμε στον Βασίλη Λέκκα. Ο πολιτικοποιημένος και πάντα ανήσυχος ερμηνευτής των μεγάλων επιτυχιών, μας μίλησε για τα πρώτα του βήματα στο χώρο της μουσικής, για την επιθυμία του να ασχοληθεί με την πολιτική, για την Ελλάδα της κρίσης αλλά και τα επόμενα σχέδιά του στο χώρο της τέχνης.

Ο Βασίλης Λέκκας έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή του στον μουσικό χώρο ερμηνεύοντας το 1980 το έργο του Μάνου Χατζηδάκι «Η εποχή της Μελισσόανθης». Αυτό ήταν και το εφαλτήριο για μία μακροχρόνια και πολύ παραγωγική συνεργασία με τον μεγάλο συνθέτη, που απέφερε οκτώ δίσκους, πολλές συναυλίες στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και στην Κύπρο καθώς και δεκάδες θεατρικές παραστάσεις. Είναι γεγονός ότι σε όλη τη διάρκεια της μουσικής του πορείας, ο Βασίλης Λέκκας ακολούθησε σταθερά βήματα με πολύ προσεκτικά επιλεγμένες συνεργασίες.

Ερ. Πώς γεννήθηκε αυτή η αγάπη για το τραγούδι και για τη μουσική γενικότερα; Ήταν έμφυτη ή υπήρχε το ανάλογο ερέθισμα από το οικογενειακό περιβάλλον; Β.Λ.: Γεννήθηκα στο Άνω Μπιρούσι Σερρών, παιδί μιας οικογένειας που είχε στο πετσί της τον ξεριζωμό της προσφυγιάς από την ανατολική Θράκη. Οι μνήμες των δικών μου ανθρώπων, αναβίωναν μέσα από τα τραγούδια τους για τις λύπες και τις χαρές τους και αυτές ήταν που κατά κάποιο τρόπο «έχτισαν» τα πρώτα μου συναισθήματα για το ρόλο που θα είχε στη συνέχεια η μουσική και το τραγούδι στη ζωή μου. Δεν χρειάστηκε τίποτε παραπάνω για να ενθαρρυνθώ, να το ακολουθήσω και να βρεθώ μέσα στο «πεντάγραμμο». Δεν υπήρχε επομένως κάποιος από το οικογενειακό μου περιβάλλον που να είναι μουσικός. Θυμάμαι όμως έντονα ότι στο χωριό μου, άκουγα μουσική στα πανηγύρια. Υπήρχε ένα μοναδικό jukebox και προσπαθούσα να βρω κανένα φραγκάκι από τους γέροντες ή από τους γονείς μου για να πάω να το ρίξω και να ακούσω κάποιο τραγούδι και να το μάθω. Έτσι απέκτησα ένα πολύ

